

Av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

“Det er vel ikke meg, Herre?”

Vi må legge av oss stolthet, se forbi vår forfengelighet og i ydmykhet spørre: “Det er vel ikke meg, Herre?”

Det var vår elskede Frelseres siste kveld i jordelivet, kvelden før han skulle gi seg selv som løsepenge for alle mennesker. Da han brøt brødet sammen med disiplene, sa han noe som må ha fylt deres hjerte med stor uro og dyp sorg. “En av dere skal forråde meg,” fortalte han dem.

Disiplene tvilte ikke på at det han sa var sant. Heller ikke så de seg rundt, pekte på en annen og spurte: “Er det ham?”

I stedet ble de “dypt bedrøvet, og den ene etter den andre begynte å si til ham: *Det er vel ikke meg, Herre?*”¹

Jeg lurer på hva vi ville gjøre hvis Frelseren stilte oss dette spørsmålet. Ville vi se på menneskene rundt oss og si i vårt hjerte: “Han snakker sikkert om bror Johnson. Jeg har alltid vært usikker på ham,” eller “Jammen godt at bror Brown er her. Han trenger virkelig å høre dette budskapet”? Eller ville vi, i likhet med disse disiplene i fordums tid, gå i oss selv og stille det gjennomtrengende spørsmålet: “Er det jeg?”

I disse enkle ordene, *“Det er vel ikke meg, Herre?”* ligger begynnelsen til visdom og veien til personlig omvendelse og varig forandring.

En lignelse om løvetann

Det var en gang en mann som likte å ta spaserturer rundt i nabolaget om kvelden. Han gledet seg spesielt til å gå forbi naboens hus. Denne naboen holdt plenen fullkomment klippet, hadde alltid blomster som blomstret, og trærne var friske og skyggefulle. Det var tydelig at naboen gjorde enhver anstrengelse for å ha en vakker plen.

Men en dag da mannen gikk forbi naboens hus, la han merke til at midt på denne vakre plenen var det en enorm gul løvetann.

Den virket så malplassert at det overrasket ham. Hvorfor dro ikke naboen den opp? Kunne han ikke se den? Visste han at ikke at løvetann kunne spre frø som kunne føre til mer ugress?

Denne enslige løvetannen plaget ham noe aldeles forferdelig, og han ønsket å gjøre noe med den. Skulle han bare rive den opp? Eller sprøyte den med ugressmiddel? Hvis han kom i ly av nattemørket, kunne han kanskje fjerne den i hemmelighet.

Han klarte ikke å tenke på noe annet på veien hjem. Han gikk inn i huset uten så mye som å kaste et blikk på sin egen hage – som var dekket med hundrevis av gule løvetanner.

Bjelker og flis

Minner denne historien oss om Frelserens ord?

“Hvorfor ser du flisen i din brors øye, men bjelken i ditt eget øye blir du ikke var?... ”

Dra først bjelken ut av ditt eget øye! Så kan du se å dra flisen ut av din brors øye.”²

Dette med bjelker og fliser synes å være nært knyttet til vår manglende evne til å se oss selv klart. Jeg vet ikke hvorfor vi er i stand til å analysere og anbefale botemidler for andres problemer så godt, mens vi ofte har vanskelig for å se våre egne.

For noen år siden var det en nyhetsartikkel om en mann som trodde at hvis han gned sitronsaft i ansiktet, ville det gjøre ham usynlig for kameraer. Så han gned sitronsaft i hele ansiktet, gikk ut og ranet to banker. Det gikk ikke lang tid før han ble arrestert da bildet av ham ble sendt på kveldsnyhetene. Da politiet viste mannen videoene av ham fra overvåkningskameraene, kunne han ikke tro sine egne øyne. “Men jeg hadde sitronsaft i ansiktet!” protesterte han.³

Da en forsker ved Cornell University hørte denne historien, ble han fascinert over at et menneske kunne være så smertelig uvitende om sin egen inkompetanse. For å finne ut om dette var et generelt problem, inviterte to forskere studenter til å delta i en rekke prøver på forskjellige livsferdigheter, og ba dem så om å vurdere hvordan det gikk. Studentene som gjorde det dårlig, var også de som var dårligst til å vurdere sine egne prestasjoner. Noen av dem anslo at resultatene deres var fem ganger bedre enn de faktisk var.⁴

Denne studien har blitt gjentatt på mange måter og gang på gang bekreftet den samme konklusjonen: Mange av oss har vanskelig for å se oss selv slik vi egentlig er, og til og med fremgangsrike personer overvurderer sine egne bidrag og undervurderer bidrag som andre gir.⁵

Det er kanskje ikke så farlig å overvurdere hvor gode vi er til å kjøre bil eller hvor langt vi kan slå en golfball. Men når vi begynner å tro at våre bidrag i hjemmet, på jobben og i Kirken er større enn de egentlig er, hindrer det oss i å se velsignelser og muligheter til å forbedre oss på viktige og dyptgripende måter.

Åndelige blindsoner

En bekjent av meg bodde i en menighet med noen av de beste statistikkerne i Kirken – fremmøtet var høyt, hjemmelærtallene var høye, Primærbarna oppførte seg alltid fint, menighetens middager besto av fantastisk mat som medlemmene sjelden sølte på møtetusets gulv, og jeg tror aldri det var uoverensstemmelser på kirkeball.

Min venn og hans hustru ble senere kalt på misjon. Da de kom tilbake tre år senere, ble dette ekteparet forbausset da de fikk høre at mens de hadde vært borte, hadde 11 ekteskap endt i skilsmisse.

Selv om menigheten hadde alle ytre tegn på trofasthet og styrke, foregikk det noe uheldig i medlemmenes hjerte og liv. Og det urovekkende er at denne situasjonen ikke er unik. Slike fryktelige og ofte unødvendige ting skjer når Kirkens medlemmer kommer bort fra evangeliets prinsipper. På utsiden kan de virke som Jesu Kristi disipler, men innvendig har de skilt lag med Frelseren og hans læresetninger. De har gradvis vendt seg bort fra det som hører Ånden til, og beveget seg mot det som hører verden til.

Menn som en gang var verdige prestedømsbærere, begynner å si til seg selv at Kirken er bra for kvinner og barn, men ikke for dem. Eller noen blir overbevist om at deres travle timeplan eller unike omstendigheter fritar dem fra de daglige tjenestegjeringer og den hengivenhet som ville holdt dem nær til Ånden. I denne tidsalder med selvrettferdigjørelse og ekstrem selvopptatthet er det lett å bli ganske kreativ til å komme med unnskyldninger for ikke regelmessig å komme til Gud i bønn, utsette skriftstudium,

unngå Kirkens møter og familiens hjemmeaften eller ikke betale ærlig tiende og offergaver.

Mine kjære brødre, vil dere være så snill å gå i dere selv og stille det enkle spørsmålet: *“Det er vel ikke meg, Herre?”*

Har dere løsrevet dere – om så bare litt – fra “evangeliet om den salige Guds herlighet, det som er blitt [dere] betrodd?”⁶ Har dere latt “denne verdens Gud” formørke deres sinn for “lyset fra evangeliet om Kristi herlighet?”⁷

Mine kjære venner, mine kjære brødre, spør dere selv: “Hvor er min skatt?”

Trakter dere etter denne verdens bekvemmeligheter, eller fokuserer dere på læresetningene til den flittige Jesus Kristus? “For hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være.”⁸

Bor Guds ånd i deres hjerte? Er dere “rotfestet og grunnfestet” i kjærighet til Gud og deres medmennesker? Vier dere tilstrekkelig tid og kreativitet til å bringe lykke til deres ekteskap og familie? Vier dere deres energi til det opphøyde mål å forstå og etterleve

Jesu Kristi gjengitte evangeliums “bredde og lengde, høyde og dybde”?⁹

Brødre, hvis det er deres store ønske å utvikle de Kristus-lignende egenskapene “tro, dyd, kunnskap, måtehold, tålmodighet, broderlig vennlighet, gudfryktighet, kjærlighet, ydmykhet [og tjeneste],”¹⁰ vil vår himmelske Fader gjøre dere til et redskap i sine hender for å frelse mange sjeler.¹¹

Det granskede liv

Brødre, ingen av oss liker å innrømme det når vi kommer ut av kurs. Vi prøver ofte å unngå å se dypt inn i vår sjel og møte våre svakheter, våre begrensninger og vår frykt. Følgelig, når vi gransker vårt liv, ser vi gjennom filteret av fordommer, unnskyldninger og historier vi forteller oss selv for å rettferdiggjøre uverdige tanker og handlinger.

Men å kunne se oss selv tydelig, er avgjørende for åndelig vekst og velvære. Hvis våre svakheter og feil forblir skjult i skyggene, kan ikke Frelserens forløsende kraft helbrede dem og gjøre dem til sterke sider.¹² Ironisk nok vil vår blindhet for våre menneskelige svakheter også gjøre oss blinde for de guddommelige mulighetene som vår Fader lengter etter å pleie i hver av oss.

Hvordan kan vi da la det rene lys av Guds sannhet skinne på vår sjel og se oss selv slik han ser oss?

Jeg vil påstå at de hellige skrifter og talene som blir holdt på general-konferansen, er et effektivt spill vi kan holde opp for selvransakelse.

Når dere hører eller leser profetenes ord fra gammel og ny tid, må dere unngå å tenke at ordene gjelder for andre, og stille det enkle spørsmålet: “*Det er vel ikke meg, Herre?*”

Vi må komme til vår evige Fader med et sønderknust hjerte og et lærevillig sinn. Vi må være villige til å lære og forandre oss. Og tenk hvor mye vi vinner ved å forplikte oss til å leve slik vår himmelske Fader ønsker.

De som *ikke* ønsker å lære og forandre seg, vil sannsynligvis *ikke* gjøre det, og vil trolig begynne å lure på om Kirken har noe å gi dem.

Men de som ønsker å bli bedre og ha fremgang, de som lærer om Frelseren og ønsker å bli som ham, de som ydmyker seg som et lite barn og prøver å bringe sine tanker og handlinger i harmoni med vår Fader i himmelen – de vil oppleve det mirakel som Frelserens forsoning er. De vil ganske sikkert føle Guds strålende ånd. De vil få smake den ubeskrivelige gleden som er frukten av et saktmodig og ydmykt hjerte. De vil bli velsignet

med ønske om og disiplin til å bli Jesu Kristi sanne disipler.

Kraften i det gode

I løpet av mitt liv har jeg hatt anledning til å stå sammen med noen av de mest kompetente og intelligente menn og kvinner denne verden har å by på. Da jeg var yngre, ble jeg imponert av dem som var utdannet, dyktige, vellykkede og hyllet av verden. Men med årene har jeg innsett at jeg blir langt mer imponert av de strålende og velsignede sjeler som virkelig er gode og uten svik.

Og er det ikke det evangeliet virkelig handler om og gjør for oss? Det er den gode nyheten, og den hjelper oss å bli gode.

Apostelen Jakobs ord gjelder oss i dag:

“Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde...”

Ydmyk dere for Herren, så skal han opphøye dere.”¹³

Brødre, vi må legge av oss stolthet, se forbi vår forfengelig og i ydmykhet spørre: “*Det er vel ikke meg, Herre?*”

Og hvis svaret tilfeldigvis er: “Jo, min sønn, det er ting du må bli bedre på, ting jeg kan hjelpe deg å overvinne,” ber jeg om at vi må godta dette svaret, ydmykt erkjenne våre synder

og mangler, og forandre oss ved å bli bedre ektemenn, fedre og sønner. Måtte vi fra nå av gjøre alt som står i vår makt for å vandre standhaftig på Frelserens velsignede vei – for å se oss selv klart er begynnelsen på visdom.

Hvis vi gjør dette, vil vår gavmilde Gud lede oss ved hånden. Vi vil “bli sterke og bli velsignet fra det høye”.¹⁴

Mine kjære venner, et første skritt på denne strålende og givende sanne disippelens vei begynner med å stille det enkle spørsmålet:

“Det er vel ikke meg, Herre?”

Dette vitner jeg om, og jeg gir dere min velsignelse i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matteus 26:21–22; uthevelse tilføyd.
2. Matteus 7:3, 5.
3. Se Errol Morris, “The Anosognosic’s Dilemma: Something’s Wrong but You’ll Never Know What It Is,” *New York Times*, 20. juni 2010; opinionator. blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosics-dilemma-1.
4. Se Justin Kruger og David Dunning, “Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One’s Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments,” *Journal of Personality and Social Psychology*, des. 1999, 1121–34. “Over 4 studier oppdaget forfatterne at deltagerne hvis resultater plasserte dem i nedre kvartil på prøvene om humor, grammatikk og logikk, grovt overvurderte sine prestasjoner og evner. Selv om prøveresultatene deres plasserer dem i det 12. persentilet, trodde de at de var i det 62.” (fra sammendraget på psycnet.apa.org/?fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121).
5. Se Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won’t Get You There* (2007), kapittel 3. Forskeren ba tre partnere vurdere sine egne bidrag til firmaets suksess. Ifølge deres egenvurdering tilsvarte deres samlede bidrag 150 prosent.
6. 1 Timoteus 1:11.
7. 2 Korinterbrev 4:4.
8. Lukas 12:34.
9. Efeserne 3:18.
10. Lære og pakter 4:6.
11. Se Alma 17:11.
12. Se Ether 12:27.
13. Jakobs brev 4:6, 10.
14. Lære og pakter 1:28.

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Det forberedende prestedømme

Ved forberedelse i prestedømmet teller “vis meg” mer enn “fortell meg”.

Jeg er takknemlig for å være sammen med Guds prestedømme, som strekker seg over hele verden. Takk for deres tro, tjeneste og bønner.

Mitt budskap i kveld er til Det aronske prestedømme. Det er også til alle oss som bidrar til å oppfylle Herrens løfter til dem som innehar det som er beskrevet i Skriftene som “det mindre prestedømme”.¹ Det kalles også det forberedende prestedømme. Det er denne strålende forberedelsen jeg vil tale om i kveld.

Herrens plan for hans verk er fylt med forberedelse. Han forberedte jorden så vi kunne oppleve jordelivets prøvelser og muligheter. Mens vi er her, er vi i det Skriftene kaller en “forberedelsestilstand”²

Profeten Alma beskrev den avgjørende betydningen av denne forberedelsen til evig liv, hvor vi kan leve for evig i familier sammen med Gud Faderen og Jesus Kristus.

Han forklarte behovet for forberedelse på denne måten: “Og vi ser at døden kommer til menneskeheten, ja, den død som Amulek talte om som er den timelige død. Likevel fikk menneskene en tid til å omvende seg, og derfor ble dette liv en prøvetilstand,

en tid til å forberede seg til å møte Gud, en tid til å forberede seg til den uendelige tilstand som er blitt omtalt av oss, og som kommer etter de dødes oppstandelse.”³

Akkurat slik den tid vi har fått til å leve på jorden skulle forberede oss til å møte Gud, er tiden vi får til å virke i Det aronske prestedømme en anledning til å forberede oss til å lære

